

Lovforslag vil blive nærmere affilet, naar det kommer i et Udvalg, at det vil blive fremmet i en noget ændret Skikkelse, og at det vil komme over til det andet Thing, og jeg er meget spændt paa at høre, hvorledes Landstinget stiller sig til denne Sag. Jeg kan dog ikke skjule for mig selv, at der ingenlunde er nogen stor Sandsynlighed for, at et Lovforslag som dette vil udkomme som en Lov i en meget nær Fremtid; men jeg haaber, at det efterhaanden ved Behandlingen her skal faae en saadan Form, at det, naar Tid kommer, meget hurtigt kan tages frem og faae Lovsform. Hvis man vil spørge, hvorfor vi da nu forhandle derom, hvorfor vi spille Tiden dermed, saa siger jeg, at vi paa ingen Maade spille Tiden. Jeg tror, det er godt, at vi af og til tage en Sag som denne frem og holde os den for Die; thi det kan ikke negtes, at den Daarskab, som klæber ved det Væsen, hvorom der her er Tale, er Noget, vi Alle have godt af at holde os for Die, idet vi Alle mer eller mindre ere medskyldige i, at det findes. Den alvorlige Side af Sagen er jo nærmest den, at dette hele Væsen eller — hvad man maaske snarere burde kalde det — Uvæsen har en meget demoraliserende Indflydelse. Naar jeg nævner Ordet „demoraliserende“, mener jeg dermed, at det bevirker, at gode Egenskaber, som maaske maatte findes, komme til at findes i en mindre Grad. Det er demoraliserende ikke alene for dem, som deltage i disse maaske noget tvivlsomme Gøder, men ogsaa for dem, som ikke blive delagtige deri. Det er skadeligt for dem, som komme i Besiddelse deraf, af to Grunde. Naar man faar en saadan Raadesbevisning, er man meget tilbøielig til at tro, at man derved er bleven bedre, hvilket aldeles ikke er Tilfældet; men netop denne Tro kan vække Svommodstanker og saaledes virke skadelig. Det er saa langt fra, at jeg tror, at det virker fremmende paa den Midtjærhed, som vi maa ønske udbredt hos alle Statens Tjenere og Borgere, at jeg tværtimod tillader mig at mene, at det Mødsatte ofte kan være Tilfældet, og jeg skal i saa Henseende fremdrage en lille Historie, som jeg har fundet i Bladet Fædrelandet for den 14de Februar 1865. (Udfrydelse). Ja, jeg gaar noget langt tilbage; men Grunden til, at jeg kommer med denne Historie er den, at jeg har en vis Hjemmel for, at den virkelig er sand; da jeg selv har skrevet Stykket, stoler jeg for mit Vedkommende derpaa. Jeg kan ikke huske Navnet paa den Person, hvorom der her er Tale; det forekommer mig, at jeg har kjendt det; men det er jo saa meget heldigere, at jeg ikke kan huske det, som Sagen derved bliver mindre personlig. Paa et Lazareth laa der i Krigens Tid en faaret Officer, der, som man siger, havde faaet et Ridderkors til at lægge paa Saaret. Han var saa vidt helbredet, at der ikke var Noget til Sinder for, at han atter kunde melde sig til Tjeneste; men da der blev spurgt om han ikke vilde dette,

svarede han: Na, nei, det har ingen Gavn; jeg har opnaaet, hvad jeg kan opnaa i denne Krig. Det forekommer mig, at dette Tilfælde, som vistnok kunde forstærkes med flere, er tilstrækkelig oplysende. Disse Ting ere imidlertid ikke alene demoraliserende for dem, som blive delagtige deri, men ogsaa for dem, som ikke blive det, navnlig fordi det i høi Grad nærer Misundelsen, og det er derfor sørgeligt, at dette hele Væsen, i Stedet for at tage af, tværtimod synes at tage til i en aldeles forbausende Grad. Jeg vil kun holde mig til et enkelt Punkt og skal da nævne Ridderordenen. Det er bekendt, at vi for et Par Aarhundreder siden kun havde meget faa Riddere. Den 12te Oktober 1871 bleve de 19 første Riddere udnævnte, og deres Tal kan neppe være blevet meget større i de følgende 20 Aar; thi i Statutterne af 1ste December 1693 bestemmes Riddernes Tal kun til 50. Hvor mange Riddere af Dannebrog, 3die Klasse, have vi imidlertid nu i dette Dieblis? Hvis jeg ikke tager meget feil, have vi nu meget nær ved 3,000 Riddere, og naar vi tage Kommandører, Storkors og Storkommandører med, vil Tallet vistnok nærme sig stærkt til 4,000. Det er en national Svaghed, som udbreder sig i meget høi Grad, og som efterstræbes fra mange Sider, ja selv, hvor man ikke paa nogen Maade kan naae det, viser man dog en næsten barnagtig Ureslygt for dem, som have noget Saadant. (Ville: Endog det forenede Benstre holder deraf!) Jeg skal ikke skjule, at denne Svaghed er saa udbredt, at man end ikke om dem, som hører til den demokratiske Side i Landet, kan sige, at de ere frie derfor. Det er jo meget almindeligt, at man, naar der stiftes en Forening eller et Selskab, eller naar der skal være Udfilling eller noget lignende, gjerne vil have en eller anden fornem Mand, en Mand, der har Titler som Greve, Baron eller lignende, i Spidsen. Det er som et Flag paa Toppen eller med andre Ord som en Gallionsfigur i Forstavnen. Overfor Udfrydelsen fra min ærede Sidemand (Ville) skal jeg villig indrømme, at der vistnok ikke er noget eneste Sag i Samfundet, hvor man kan sige sig fuldstændig fri for at være smittet af det Væsen, hvorom der her er Tale, og blandt Andet har dette jo ogsaa vist sig med Hensyn til den Grindringsmedaille, som er foreslaaet uddelt til dem, som have været med i sidste Krig, om end kun som Skækkombattanter. Det er efter min Mening en lignende Tjælfelse, der har gjort sig gjældende ved den stærke Erang, som man har sølt til at faae denne Medaille. For nærmere at paavise, hvorledes Kurser er falden paa saadanne Kors, skal jeg give et Par historiske Oplysninger. Det er ikke saa overmaade længe siden — det var maaske høist i vore Bedsteforældres Tid — at man gav en Snus- tobaktsbaase, hvor man nu giver et Ridderkors, og jeg skal støtte denne Paaastand nærmere. Da P. A. Heiberg i Aaret 1790 havde skrevet en